

RADOVAN DUNAJ

KRVAVÁ DOHODA

MARENČIN PT

Román inšpirovaný konšpiračnými teóriami

Radovan Dunaj

**KRVAVÁ
DOHODA**

MARENČIN PT

Kniha vyšla s podporou

Copyright © Radovan Dunaj, 2018
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2018
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2018
Design © Marta Blehová, 2018
Jazyková úprava Linda Benkovičová
721. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-0305-6 (viaz.)
ISBN 978-80-569-0306-3 (ePDF)
ISBN 978-80-569-0307-0 (ePub)

„Vážený pán predsedajúci, vážená vláda, vážené poslankyne, vážení poslanci. Investičné privatizačné fondy vedú v súčasnej situácii skôr ku vzniku finančnej oligarchie, my však potrebujeme vybudovať najmä podnikateľskú vrstvu. To sú malé a stredné podniky. Tie by sa mali vyňať z kupónovej privatizácie a ponúknuť na verejný odpredaj...“ (z prejavu Lubomíra Dolgoša, predsedu Protimonopolného úradu na pôde Slovenskej národnej rady v januári 1991). Okrem toho upozornil, že niektoré privatizačné fondy, najmä Prvá slovenská investičná spoločnosť, sú veľmi úzko napojené na ministerstvo privatizácie, konkrétne na členov Verejnosti proti násiliu. Protimonopolný úrad vypracoval zoznam vyše 100 štátnych úradníkov, poslancov či ich najbližších príbuzných, ktorí figurujú v správach investičných fondov (<http://afnabul.blog.cz/1205/kto-je-ivan-miklos>).

„Asi pred pol rokom Ivan Mikloš v parlamente povedal čosi, nad čím mi ostal stáť rozum. Verím, že to vie dokázať, lebo pokiaľ to bola pravda, tak to skutočne bola krádež storočia. Povedal, že krátko po privatizácii 45,9 percenta akcií Nafty Gbely, ktoré mali hodnotu okolo troch miliárd korún, sa našla na dividendách na kapitálových účtoch miliarda 75 miliónov korún. Viete, čo to znamená? Že on dostal 575 miliónov korún zadarmo. Nieže sprivatizoval Naftu za 500 miliónov, on tej pol miliardy zaplatil z toho, čo tam našiel! To musel niekto vedieť. Neviem, či aj niekto z prezídia. Až dvanásť rokov po privatizácii som sa to dozvedel. Peniaze nemohli byť predmetom privatizácie. Ak toto je pravda, tak to bolo svinstvo veľkého zrna. To s nami niekto riadne vykýval. Za týchto okolností by som to nikdy nepredložil do prezídia. Ak má Mikloš k tomu dokumenty, treba začať znovu vyšetrovať. Povedali ste, že Poór by sprivatizoval slepé črevo. V čom všetkom mal prsty?

Biotika Lupča, ŽOS v Trnave, Izomat Nová Baňa, Slovakofarma Hlohovec a ďalšie. Do Zdroja sa pletol, do Drogérie, do Tatraskla v Trnave tiež. Tých podnikov je minimálne dvadsať. Keby som to ja chcel pre niekoho, tak by sa ma Mečiar opýtal, či založili fond pre mňa. A založili sme Fond národného majetku pre Poóra?“ (Štefan Gavorník, predseda prezídia Fondu národného majetku (<http://www.pluska.sk/plus7dni/rozhovor/prehovoril.html>)).

V roku 1999 ho už ako úspešného podnikateľa zlákala politika a stal sa spoluzakladateľom Smeru. To ho v roku 2002 vynieslo až do parlamentu, vydržal v ňom však len jedno volebné obdobie. V roku 2004 totiž za druhej Dzurindovej vlády podporil zdravotnícku reformu Rudolfa Zajaca, čo ho stálo miesto v predsedníctve Smeru i ďalšiu politickú kariéru. V roku 2010 sa však Hanzel náhle opäť objavil na scéne. Tri týždne pred voľbami obvinil Róberta Fica, že v roku 2002 inkasoval milióny korún za miesta na kandidátke alebo lukratívne štátne funkcie po predpokladaných víťazných voľbách. Kampaň podľa neho stála 284 miliónov korún, hoci Smer, vtedy mimoparlamentná, a teda bez štátnych peňazí fungujúca strana, priznal iba niečo vyše 10 miliónov korún. A prvýkrát spomenul peniaze, ktoré mal Fico zohnať vlastnou hlavou. Vtedajší premiér tvrdenia svojho niekdajšieho spolupracovníka poprel. Pár dní nato sa v médiách objavila nahrávka s hlasom mimoriadne podobným Ficovmu. Hlas sa chválil, že vlastnou hlavou zohnal od utajených sponzorov najmenej 75 miliónov korún. Hanzel vyhlásil, že začal dostávať anonymné vyhrážky smrťou. Za asistencie médií preto odniesol na švédске veľvyslanectvo v Bratislave údajné dôkazy o korupčnom pozadí Smeru. (<http://pluska.sk/plus-7-dni/ludia/spoluzakladatel-smeru-bohumil-hanzel-kupil-tisovu-vilu.html>).

Na internete je aj množstvo iných zaujímavých článkov. Hovoria o tom, ako jeden z porevolučných predsedov vlády za bývalého režimu spolupracoval so Štátnou bezpečnosťou, ako sa v skutočnosti privatizovalo, kam zmizli miliardy z privatizačných fondov. Ako boli vážení podnikatelia voľakedy agentmi Štátnej bezpečnosti. Hovoria o tom, ako tajná služba mladého demokratického

štátu spolupracovala s mafiou, alebo o tom, ako iný predseda vlády zapredal oligarchom tento štát. Samozrejme, sú to len výmysly frustrovaných novinárov či skrachovaných politikov, ktorí závidia každému, kto niečo v politike dosiahol. Nič iné ako výmysly a polopravdy to byť nemôže. Všetky tie články sú dobré akurát ako predloha na politický sci-fi triler.

Inžinier Andrej Nežný bol zaťom člena predsedníctva komunistickej strany. Počas bývalého režimu zastával viacero dôležitých straníckych i odborných funkcií. Ako reformne vnímaný komunista sa stal po revolúcii námestníkom ministra financií prvej demokratickej vlády. Vtedy začala jeho politická spolupráca s budúcim predsedom vlády Vlastimilom Múdrym, pri ktorom verne stál až do roku 1998. Pri Múdrym bol svedkom zneužívania tajnej služby aj rozdeľovania majetku pod pláštikom privatizácie. Po ôsmich rokoch spolupráce sa však pohádali a Andrej Nežný sa pridal k ostatným odídencom, ktorí sa rozhodli pre vznik novej ľavicovej strany. Tu bol svedkom podpísania sponzorskej zmluvy, v ktorej sa budúci predseda nového politického subjektu zaviazal sponzorom strany na pätnásť rokov. Zákazky štátnych spoločností budú prednostne dostávať firmy sponzorov. Po úspešných voľbách sa však poháda aj s novým predsedom vlády. Odchádza z politiky, stiahne sa do úzadia, rezignuje a svoju frustráciu utápa v karpatskom brandy špeciál. Po ďalších dvoch rokoch náhodne objaví niečo, čím môže predsedu vlády totálne zdiskreditovať. Chytí nový vietor do plachiet. Je mu všetko jedno. Nemá čo stratiť. A začnú sa diať veci...

Podstatná časť príbehu sa odohráva vo väznici v Hradiskách. Čitatelia sa tak môžu dozvedieť, čo pripravil osud po dvadsiatich rokoch pre vedúceho oddelenia vnútornej bezpečnosti väznice Imricha Hromžíka či pre strážmajstra Pavla Hrumka. Aj keď príbeh pôsobí autenticky a miestami môže trpkopripomínať našu nedávnu minulosť, je vymyslený. Vymyslené sú postavy aj všetky ostatné reálie. Okrem pána Jaroslava Kuracinu, firmy Grand Power a zbrane K 100, ktorá sa v príbehu objaví.

Demokracie rozkvétá, byť s kosmetickou vadou:
ti, kteří kradli po léta, dnes dvojnásobně kradou,
ti, kdo nás léta týrali, nás vyhazují z práce,
a z těch, kdo pravdu zpívali, dnes nadělali zrádce.

Demokracie prospívá bez nás a pragmaticky,
brbláme spolu u piva, jak brblali jsme vždycky,
farář nám slíbil nebesa a čeká na majetky,
my nakrmíme forbesa za dvě či za tři pětky.

Demokracie zavládla, zpívá nám Gott i Walda,
zbaštíme sóju bez sádla u strejdy McDonalda,
král Václav jedna parta je se šmelinářským šmejdem,
pod střechou jedné partaje se u koryta sejdem.

Demokracie panuje od Aše po Humenné,
samet i něha v pánu je a zuby vyložené,
dali nám nové postroje a, ač nás chomout pálí,
zaujímáme postroje, místo abychom stáli.

Demokracie dozrává do žaludečních vředů,
bez poctivosti, bez práva a hlavně bez ohledů,
a je to mýlka soukromá, snad z optického klamu,
že místo srdce břicho má a místo duše tlamu.

Karel Kryl

1)

Vysoké staré topole sa hojdali v nepríjemnom severnom vetre. Zvráskavená kôra, dokmášané konáre, vysychajúce korene. Čoskoro príde aj ich čas. Pracovníci technických služieb ich v jeseni spília a narežú na metrovicu, ktorá skončí v kotloch rodinných domov. Skončia tak ako ich bratia. Kedysi ich bolo rovných tridsať. Začali ich píliť pred piatimi rokmi, každý rok päť stromov. Bohvie, kto to tak vymyslel. Ich čas príde v jeseni. Dnes však nadišiel čas pre niekoho iného. Do pamäti starých stromov pribudne ďalší pohreb. Ďalší pohreb, pri ktorom sa bude strieľať. Za štyridsať rokov, čo pochovávajú na cintoríne v Hradiskách dozorcov z tunajšej väznice, zažívajú strelbu zo samopalov každý rok. Mnohokrát za rok. Takmer všetci bývalí dozorcovia, ktorým sa cintorín v Hradiskách stal miestom posledného odpočinku, si želajú rozlúčku s vojenskými poctami. A vedenie najväčšej väznice v republike v tomto smere príbuzným vždy vyšlo v ústrety.

Zvyšky snehu sa miešali s hlinou a na miernom svahu vytvárali takmer neprekonateľnú prekážku. Klasické spoločenské topánky nemali na klzkom povrchu šancu. Jedine ten, kto si obul zimné čižmy s hrubším dezénom, dokázal zložiť lepkavú hnedú kašu. Ľudia sa chytali jeden druhého, pridŕžiavali sa pomníkov, krížov, kríkov, všetkého, čo bolo poruke. Pritom museli dávať pozor na smútočné vence a kytice. Bola by naozaj hanba, keby k hrobu položili zablatený veniec alebo dolámanú kyticu. Mnohí to vzdali a ostali stáť na mieste, kam sa dokázali došmýkať. Zriadení cintorína si z blata nič nerobili. Ich pracovné baganče, ktoré vykukovali spod ošúchaných čiernych nohavíc, ich dostanú na každučičké

miesto cintorína. Za akéhokoľvek počasia. Preto dnes k hrobu neniesli rakvu najbližší príbuzní a priatelia zomrelého, ale štyria statní Rómovia v ošúchaných oblekoch a pracovných bagančiach. Evidentne aj pán farár mal skúsenosti s pohrebmi za daždivého počasia. Spod bielej sutany mu vytŕčali hnedé salomonky, pre ktoré zmes hliny a snehu bola bežným pracovným prostredím. Podobne vystrojení boli aj miništranti, ktorí sa museli dostať všade tam, kam sa dostal pán farár.

Imrich Hromžík si na spoločenské formality nikdy nepotrpel. Spravidla nosil to, v čom sa cítil dobre. A oblek, spoločenská košeľa a viazanka to rozhodne neboli. Vo svojom spoločenskom postavení sa však musel často obliekať tak, ako sa očakávalo. Aj dnes zo skrine vytiahol čierny zimný kabát a nohy s nevôľou strčil do spoločenských topánok s hladkou podrážkou. Z domu smútku sa v rámci výnimočne početného smútočného sprievodu vydal na opačný koniec mestského cintorína. Čierna dodávka zastala na asfaltovej ceste pod poslednými topoľmi, ktoré ostali z dlhej aleje. Ľudia sa tlačili do brány a pomedzi hroby sa snažili dostať čo najbližšie k miestu, kde sa bude o chvíľu pochovávať. Odtiaľto z cesty bolo vidieť kopu hliny nad novým hrobom. A niekoľko metrov nad hrobom, na malej čistinke, ktorá oddeľovala cintorín od brezového hája, bola nastúpená čestná jednotka so samopalmi. Aj Hromžík sa pretlačil bránou a úzkym štrkovým chodníčkom, tiahnucim sa popod spodné hroby, chcel prejsť niekoľko metrov vpravo. Mienil obísť tlačiacich sa ľudí a popri plote sa vyštveráť čo najbližšie k miestu posledného odpočinku ďalšieho z bývalých kolegov. Nemal však šancu. Nekonečný dav ho pevne zomkol z každej strany a pomaly ho niesol so sebou. Volky-nevolky sa musel podvoliť.

Chlap po jeho pravici sa k nemu zrazu otočil a usmial sa. Nebol to práve najvydarenejší úsmev, len taký úškrn. Úsmevy predsa na pohreby nepatria. Bol to Pavol Hrumko, súčasný riaditeľ v Hradiskách.

Hromžík mierne kývol hlavou, že ho berie na vedomie. *Bože, ako mohli z Hrumka urobiť riaditeľa!?* Pocity hnevu a trpkosti sa

miešali s výsmechom. Ale je to už toľko rokov, už mu celé väznenstvo môže byť ukradnuté, už sa z toho len smiať. Na druhej strane, keď väzni obsadili a podpálili Hradiská, Hrumko zabránil oveľa väčšej tragédii. Banda zlosynov sa chcela dostať do Pevnosti a pootvárať samotky, kde boli ubytovaní tí najbeštiálnejší odsúdení. A len vďaka tomu, že sa Hrumko nezlakol a vystrelil na nich, k tomu nedošlo. Takže Hrumko je vlastne hrdina.

K čerstvo vykopanej jame bolo potrebné prekonať takmer sto metrov miernym svahom. V blate a v spoločenských topánkach nemožný výkon. Bývalý vedúci oddelenia vnútornej bezpečnosti väznice v Hradiskách to vzdal hneď po prvom páde. Zastal pri jednom z hrobov a vreckovkou sa snažil očistiť kabát od hlíny a chumáčov špinavej trávy. Miništranti začali spievať. Zodvihol hlavu. Pomedzi množstvo ľudí, postávajúcich a tlačiacich sa všade naokolo, vôbec nevidel na miesto, kde o chvíľu spustia do zeme rakvu. Rakvu s telom dobrého kolegu. Kamaráta. Chcel si stúpnuť na najbližší pomník, hneď by získal takmer pol metra výšky a celý akt by mal ako na dlani. Už dvíhal nohu a chcel ju položiť na mramorovú dosku. Spamätal sa v poslednej chvíli. To by asi nebolo príliš úctivé. Stúpať po kohosi hrobe. Prečítal si nápis na náhrobku. *Preboha! To je teda hnusná náhoda! Tu odpočíva náš milovaný manžel, otec a dedko Alexander Leňko. 1942 – 1993.* Cítil, ako sa mu podlomili kolenná. Akoby mu smrť dýchla priamo na krk. Presne tak ako vtedy, keď Šaniho Leňka objavil v kaluži krvi na jednej z bočných brán väznice. Na ten deň nezabudne do konca života. Na najkrvavejší deň v dejinách väznenstva.

Bolo to rok po vypálení väznice. Politický amaterizmus spôsobil, že dozorcovia sa začali báť. Začali sa báť, lebo stratili dôveru v štátnu moc. Príslušníci Väzenskej stráže miestami doslova nadobúdali dojem, že nová politická garnitúra, zrodená nežnou revolúciou, vníma odsúdených ako nevinné obeť spoločenského poriadku. A k takým treba pristupovať zvlášť citlivo, s ohľadom na ich spoločenské a psychické potreby. Mnohí odsúdení tak rýchlo dospeli k presvedčeniu, že nie sú povinní rešpektovať interné

predpisy a nariadenia týkajúce sa výkonu trestu odňatia slobody a v podstate si môžu robiť, čo sa im zráči. Predstaviteľom takéhoto postoja sa stal v Hradiskách odsúdený Tomáš Pecha, s ktorým sa osobne stretol aj minister spravodlivosti. Ten ostrieľanému recidivistovi ponúkol, že mu môže priamo hlásiť bezdôvodné používanie donucovacích prostriedkov či porušovanie práv odsúdených. Z Turka, ako Pechu prezývali, sa tak stal oficiálny hovorca a ochranca práv odsúdených. A ktorý z príslušníkov sa postaví zloduchovi, za ktorým stojí minister? A tak sa Pechovi aj ostatným odsúdeným len ustupovalo a ustupovalo. Darmo vtedy Hromžík tlačil na riaditeľa, aby Pechovi stúpili na krk, aby ho označili ako nebezpečného a izolovali ho od ostatných, alebo ho aspoň presťahovali do inej väznice. Aj riaditeľ sa obával nevôle pána ministra, a tak Pechov pocit výnimočnosti len silnel a silnel. Všetko nakoniec vyvrcholilo tragédiou, ktorá zobrala životy štyrom príslušníkom väznice v Hradiskách. Odsúdení zavraždili štyroch dobrých chlapov, manželov, otcov, bratov, synov, kamarátov. Imrich Hromžík, vtedy ako vedúci oddelenia vnútornej bezpečnosti, bol jedným z prvých, ktorí videli dielo šialených beští. Počas nočnej kontroly na bočnej bráne objavil dobodané a dosekané telá Imricha Bartka, Vavra Drobného, Fera Veselého a Alexandra Leňka. Jediným, ktorý to prežil, bol práve Šani, na ktorého hrob chcel pred chvíľou vyliezť.

Hromžík sa zahanbene obzeral okolo seba. Nikto si ho však nevšimal. Z opačnej strany Leňkovho hrobu stál mohutný chlap v čiernej koženej bunde. Poznal ho veľmi dobre. Referent z Hradísk. A špičkový zápasník vo voľnom štýle. Podobne ako mnoho ďalších dozorcov a policajtov aj tento pracuje pre PB Security. Pre strážno-bezpečnostnú službu, ktorá má pod palcom celé krajské mesto aj blízke okolie. Buldog, ako referenta zápasníka prezývajú, patrí medzi tých najschopnejších. Nie je to síce žiadny mysliteľ, ale keď dôjde na lámanie chleba, nič ho nezastaví. Dokonca ani guľka z deväťmilimetrovej pištole. Hlavou mu preletela spomienka na jednu akciu, keď mu Buldog robil osobnú ochranku. Vtedy sa PB

Security pokúšala ovládnuť erotické salóny. Policajti a dozorcovia sa tak zákonite dostali do konfliktu s miestnou mafiou. Hromžík takmer pol roka chodieval v sprievode dvoch bodyguardov. Raz, keď vychádzali z jeho obľúbeného baru, začali po nich strieľať z čierneho mercedesu. Buldoga zasiahli do stehna a do ramena. Aj napriek zraneniam dokázal Hromžík sotiť na zem, zaľahnúť na neho, vytiahnuť svoju pištoľ a vystreliť na miznúcu limuzínu. Na Buldoga je spoľahnutie v každej situácii. Hromžík zaregistroval hlas farára. Mohol to byť iba jeho hlas. Kto iný by hovoril o odpustení a božej spravodlivosti? *Aká božia spravodlivosť, farárko?! To povedz tým chlapcom, ktorí vtedy pred osemnástimi rokmi zgegli! Žiadna božia spravodlivosť neexistuje. A svetská už tobôž nie. Ja o tom viem svoje.*

Meno bývalého kamaráta vytesané na doske z mramoru ho prinútilo vrátiť sa zas do roku 1991. Alexander Leňko masaku prežil. Do uniformy sa však už nikdy neobliekol. Odišiel do výsluhového dôchodku a zomrel dva roky nato. Šani, Šani, ty tlsté prasa. Bol si správny chlap. Kurva, správny chlap. Zasraní politici! Darmo potom predseda vlády rozdával byty a peniaze, darmo sa potom prijímali opatrenia, darmo sa sprísnil celkový postoj k odsúdeným. Štyrom nevinným ľuďom to už život nevrátilo. Predtým, ako odsúdení zmasakrovali štyroch dozorcov na bočnej bráne, zabili jedného z referentov priamo na ubytovni. Po sčítaku ho vylákali na chodbu a mačetou mu takmer odsekli hlavu. Janko Skalka bol na mieste mŕtvy. Potom banda krvilačných psychopátov, vedená Tomášom Pechom, vpálila do kancelárie a dobila ďalšieho referenta a vychovávateľa. Milan Šťastný aj Vlado Bodka mali pekelné šťastie. Obaja prežili. Vlado Bodka bol po návrate z nemocnice prevelený z výkonu trestu na personálne oddelenie. Zomrel minulý rok. Je pochovaný v krajskom meste, z ktorého celý život dochádzal do Hradísk. Jedine Milan Šťastný sa dokázal vrátiť medzi odsúdených. Do konca svojej služby vo väznici robil referenta na výkone trestu. Pred dvoma rokmi odišiel na výsluhový dôchodok. A dnes? Dnes zasypávajú hlinou už

aj jeho. Posledného bachara, ktorý prežil masakru v Hradiskách pred osemnástimi rokmi. Preto dnes prišlo na pohreb toľko ľudí. Výnimočne veľa ľudí.

„Naši najdrahší ostanú navždy v našich srdciach,“ kňazov hlas ho vytrhol z chmúrnych myšlienok.

Začali spievať miništranti. Vietor k nemu priniesol zápach kadidla. Vôňa kadidlového prášku mu nebola príjemná. Pripomínala mu smrť. Na chrbte pocítil chlad. Chlap stojaci pred ním stratil na klzkom povrchu balans a nebezpečne sa nahol dozadu. Hromžík reflexívne vystrel ruky a zachytil ho.

„Och, ďakujem, pán primátor, už som sa videl v tom blate,“ zadychčane šepol.

Aj jeho poznal. Bol to vychovávateľ z Hradísk. Do väznice nastúpil asi dva roky predtým, než Hromžík odišiel do výsluhového dôchodku. Akože sa to len volá? Roman, Peter Roman. Na mená mal vždy dobrú pamäť.

„V pohode, pán Roman, našťastie mi reflexy stále slúžia,“ pousmial sa na bývalého kolegu.

„Ustúpte, prosím, ustúpte trocha nabok,“ podráždene žiadal zriadenec cintorína a medzi natlačený dav sa snažil položiť hrubú drevenú fošnu.

Ľudia prekvapene odstupovali a šmýkajúc sa zachytávali jeden druhého. Zriadenec položil štvormetrovú dosku do blata. Dost prudko, lebo kúsok odfrkujúcej hnedej masy dopadli na nohavice a kabáty smútiacich. Malej zavalitej pani dokonca kúsok hliny zmiešanej so snehom dopadol na tvár. Škaredo pozrela na zriadenca a pohotovo sa utierala papierovým obrúskom. Pracovník cintorína ale vôbec nedbal na nevraživý pohľad malej pani ani na kúsok blata na odevu príbuzných a známych zosnulého. Pred štvrt-hodinou za ním prišiel akýsi muž, strčil mu do vrecka dvadsať eur a požiadal ho, aby pomedzi hroby položil zopár hrubších dosák, ktoré sú naskladané vedľa garáže pre pohrebné auto. Aby sa ľudia v tom blate dostali až k hrobu a mohli na rakvu hodiť kúsok hliny a povedať posledné zbohom. Zriadenec sa bez akejkoľvek emoč-

nej reakcie a zbytočných pohybov otočil na masívnom podpätku a kráčať k autu po ďalšiu fošňu.

Imrich Hromžík sa posunul ešte viac medzi hroby. Pochopil, že o chvíľu prinesú druhú dosku, potom tretiu a štvrtú. Nemal chuť zakaždým sa uhýnať a meniť miesto. Nebolo mu to nič platné. Keď sa objavil zriadenec s druhou doskou, pochopili aj ostatní, že musia vytvoriť koridor smerom k miestu, kde o chvíľu pochovajú zosnulého.

Bývalý vedúci oddelenia vnútornej bezpečnosti najväčšej väznice v republike ukázal svoje schopnosti nie raz. Najviac sa však jeho zdravý úsudok a prirodzený organizačný talent ukázali pri vzbure odsúdených a vypálení väznice krátko po revolúcii. Nedomyšlená amnestia prvého demokratického prezidenta rozpútala v Hradiskách peklo. Zo štyroch tisícoviek odsúdených bolo prepustených viac ako dva a pol tisíc. Ostali sedieť len väzni, ktorých trestný zákon označil za obzvlášť nebezpečných recidivistov. A tí sa veru nechceli zmieriť s tým, že ich kamaráti si užívajú slobodu, a oni sa na svet aj naďalej dívajú spoza vysokých plotov obohnaných ostnatým drôtom. Z oddelenia pre výkon trestu vytlačili dozorcov a obsadili väznicu. A keď bola ich požiadavka okamžitého prepustenia zamietnutá, Hradiská sa zmenili na horiace inferno. Aj vďaka Hromžíkovi vtedy zákrok prebehol rýchlo, účelne a profesionálne. A najmä bez ďalších strát na životoch. Aj o rok neskôr, keď Pecha chystal krvavú pomstu, Hromžík tušil, že hrozí nešťastie. Tragédii však vtedy nedokázal zabrániť. Logicky čakal, že pri najbližších personálnych zmenách postúpi minimálne na zástupcu riaditeľa väznice. Nakoniec – veď mu to bolo opakovane naznačené generálnym riaditeľom. Preto ho nepríjemne prekvapila skutočnosť, že posty riaditeľa a jeho zástupcov boli v Hradiskách obsadené ľuďmi, ktorí s priamym výkonom služby nemali takmer žiadne skúsenosti. Mali však kontakty na stranu demokratického rozvoja, ktorá ovládala rezort ministerstva spravodlivosti. Hromžík rýchlo pochopil, že ani v novom spoločenskom poriadku nebudú o výbere do riadiacich funkcií rozhodovať osobnostné a profesionálne

kvality. Naivne veril, že sa situácia zmení po voľbách v roku 1998, keď vládu Vlastimila Múdreho vystriedala modrá koalícia. Riaditeľom väznice v Hradiskách sa stal akýsi úradník z ministerstva, ktorý ani nebol na vojenčine. Invalid. Hromžík vytriezvel úplne. Ponížený a celkom znechutený odchádza do výsluhového dôchodku. Zasraní politici!

„Bratia a sestry, prosme o odpustenie a večný život pre nášho brata Milana,“ farárov hlas mu zas zdvihol adrenalín. Nevedel si pomôcť. Odpor k cirkvi má v sebe odmalička. Neprijemný vietor akoby zosilnel. Zapol si vrchný gombík na kabáte.

Po založení PB Security to Hromžík vôbec nemal ľahké. Bol presvedčený, že pokiaľ do svojej bezpečnostnej služby pritiahne kolegov z väznice a od polície, mafia bude novú konkurenciu tolerovať. Mýlil sa. Napriek postupnému oslabeniu postavenia oboch miestnych bossov po páde vlády Vlastimila Múdreho sa spočiatku nová firma poskytujúca ochranu objektov a osôb nevedela presadiť. Dokonca po Hromžíkovi opakovane strieľali. Situáciu v podsvetí krajského mesta však vyriešila nečakaná udalosť. Vlastne dve udalosti. Najskôr ktosi odstrelovačkou prevrátil hlavu jednému mafiánskemu šéfovi a o mesiac nato vybuchlo auto s druhým šéfom a jeho dvoma gorilami. O príčine ich smrti sa hovorilo všeličo. Vraj ich nechal zlikvidovať boss z hlavného mesta, vraj ich odstránili Ukrajinci, ktorí tu chceli prebrať obchod s drogami, iní zas tvrdili, že ich zastrelili Albánci, ktorým sa miešali do obchodu s kurvami. Hromžíkovi to však bolo srdečne jedno. Kým sa mafia otriasla a zorganizovala, dokázal sa pevne uchytiť medzi miestnymi podnikateľmi. S každým jednal slušne a korektné, ceny boli pevne stanovené, žiadne špeciálne bonusy. Zákazníci si však najviac cenili to, že služby poskytované PB Security boli naozaj na profesionálnej úrovni. K pekným peniazom prišiel Hromžík až vtedy, keď začal sprostredkovať služby elitných jednotiek. Policajní a väzenskí kukláči sa po práci menili na osobnú ochranu vplyvných podnikateľov, na organizátorov politických mítingov či na eskortné jednotky prevážajúce milióny z jednej banky do

druhej. A aby postavenie firmy ešte viac poistil, sám sa dal na politiku. V roku 2002 kandidoval na primátora a teraz už sedí druhé volebné obdobie v kresle na radnici v Hradiskách. Je to síce malé mesto, ale aj primátor malého mesta sa stretáva s dôležitými ľuďmi. Z firmy oficiálne vycúval ešte pred kandidatúrou na primátora. Vedenie oficiálne zveril do rúk šéfovi kukláčov v Hradiskách, ktorý na Hromžíkovo naliehanie predčasne odišiel do dôchodku.

Spievali miništranti. Farár prosil o odpustenie a večný odpočinok pre zosnulého. Hromžík pocítil zápach kadidlového prášku. Zazneli výstrely z päťdesiat osmičky. Niekoľkými ľuďmi myklo. Zriadenci spúšťali rakvu. Opäť zazneli výstrely. Dav sa začal hýbať. Ľudia sa zoraďovali do nekonečného radu a slimačím tempom sa posúvali po hrubých doskách. Keď na nich prišiel rad, smútočný veniec položili na kopu ostatných vencov vedľa hrobu, kyticu hodili do jamy a nebožtíkovi povedali posledné zbohom.

Po nekončených minútach prišiel rad aj na Hromžíka. Z veľkého venca s červenými kvetmi visela biela stuha s nadpisom *Milanovi na poslednú cestu od Imra Hromžíka*. Položil ho na vrch obrovskej kopy vencov. Na okamih sa zadíval na drevený kríž nad hrobom *Milan Šťastný 1952 – 2009*. Zohol sa a kúsok hlíny hodil do jamy. Zbohom, Milan, zbohom, kamarát.